

Abandoneu tota esperança

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimecres, 13 de març de 2019 14:34



OPINIÓ

Arran de la violència policial de l'1 d'octubre del 2017, el PSOE va anunciar la reprovació de la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, atès que n'era la màxima responsable. La va tallar en sec l'agressiu i trist discurs de Felip VI el vespre del 3 d'octubre. Talment Felip V.

És possible que Felip VI, que té una sorprenent retirada a **Baixar al-Àssad**, considerés que si volia perdurar havia de tallar de soca-rel qualsevol resposta política a les ànsies independentistes, autodeterministes o simplement sobiranistes. Que només podria continuar regnant si lligava la seva persona a la repressió de PP i Ciutadans, a la recentralització galopant.

Felip VI recorda sempre que pot (vingui o no a tomb) la importància de l'imperi de la llei i la necessitat de sotmetre-s'hi. És sarcàstic. Ell, l'inviolable; ell, que hi està per sobre. Se n'hauria d'abstenir, és el menys indicat per fer-ho.

Abandoneu tota esperança

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimecres, 13 de març de 2019 14:34

És tremend que qui hauria hagut de fer d'àrbitre i temperar prengui partit cada cop que li sembla que el puny de ferro no és prou fort (i frenada a la intermediació). Dicti la doctrina oficial de l'Estat i la resposta. Doni idees fins i tot al Tribunal Suprem. Preocupa perquè els partits poden canviar d'opinió i de programa electoral, però la reialesa, no. El PSOE era partidari no fa tants anys del dret a l'autodeterminació. D'altra banda, quan era tertulià de 8TV, el dirigent de Ciutadans **Juan Carlos Girauta** deia que volia anar a votar el 9N per votar que no. Fins a l'adveniment de **Pablo Casado**, el PP creia en la utilitat de intermediàries o intermediaris tot i que ara ho consideri anatema; dirigents del PP van acudir al casament de dos polítics després d'anys i panys d'abjurar del matrimoni homosexual.

Felip VI, en canvi, no té marxa enrere. Ha lligat amb actes i paraules el seu futur a la pura repressió, a una idea d'Espanya present fa poc a la plaça Colón de Madrid (estranya que no hi acudís com el seu nebot). Abandonem, doncs, tota esperança.

Tan brutal és la influència de la reial doctrina, que tothom que en dissenteixi un mil·límetre és culpable de fellonia o de crims pitjors. El passat dimecres 27 es va presentar al Círculo de Bellas Artes de Madrid el llibre que recull les converses entre l'empresonat **Jordi Cuixart**, president d'Òmnium Cultural, i la periodista

Gemma Nierga

. El presentaven tres periodistes,

Pepa Bueno

,

Antonio García Ferreras

i

Jordi Évole

, a més de la coautora Nierga (potser algun dia sabrem per què la SER va prescindir dels seus serveis).

Al marge de l'escriptor **Juan José Millás**, poca intel·lectualitat hi va fer acte de presència i va gosar advocar per una solució dialogada. No és estrany, l'endemà, força premsa influent de Madrid acusava presentadores i presentadors de «

[unquejar](#)

» Jordi Cuixart, de pertànyer a mitjans de comunicació golpistes, de ser el pitjor del pitjor. Si la situació no fos tan greu, seria còmic.

El català ha estat expulsat del judici. Fins i tot el vexen: fiscalia, tribunal i advocacia de l'Estat

Abandoneu tota esperança

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimecres, 13 de març de 2019 14:34

concurseren a veure qui diu més malament i amb més mala idea els cognoms de testimonis, de preses i presos. Paral·lelament, hi ha qui per ofendre el futbolista **Gerard Piqué**, li diu «Gerardo». No és un nom ni millor ni pitjor, simplement no és el seu. Casado clama, però, que el català és un perill per al castellà i que maldarà per anorrear-ne qualsevol vestigi de cooficialitat, vol que sigui un mer ornament. Si la situació no fos tan greu, seria ridícul.

El judici a l'independentisme fa feredat. Dimecres passat va ser especialment paorós. Hi vam poder sentir un displicent **Mariano Rajoy** que es negava a contestar si s'havia vist amb el lehendakari **Íñigo Urkullu**, cínicament deia que no ho contestava per pura generositat, atès que s'havia citat amb molta i molta gent; una **Soraya Sáenz de Santamaría** que afirmava que si una cosa no se signa, no té cap valor, no s'ha fet (se li va congelar el somriure quan li van fer notar que aleshores no s'havia proclamat la independència); un desmemoriat

Juan Ignacio Zoido

, màxim responsable dels cossos de seguretat, que no sabia res de res de l'operatiu policial. Sort que l'endemà Urkullu va posar algunes coses a lloc i va precisar com havia anat la intermediació explicant amb detall i cronologia trobades i telefonades.

Ara, la sensació que anem a la deriva a bord d'un Costa Concordia és absoluta. En comparació, el capità d'aquell vaixell era el summum de la responsabilitat i la professionalitat. S'hi han d'afegir les nombroses vies d'aigua que cada cas de corrupció, que una corrupció sistèmica, obren al vaixell.

A prop encara del 8 de març i és una pena haver d'insistir que la crítica a una política, a una dona, no pot ser mai una sexistada. Si trobes repugnants les idees i propostes d'**Inés**

Arrimadas

, desemmascara-les; si trobes que és histriònica i demagoga, critica-la, però no t'hi fiquis perquè és una dona.

[Toni Albà ho ha tornat](#) a fer. I ha seguit punt per punt el manual del perfecte misogin. Pas 1: Dir que Arrimadas és una prostituta. Pas 2: Davant les crítiques, dir que no entenem el sentit profund del seu insult, que som enzes, vaja (un jutge de trist record va dictaminar que un marit que deia «zorra» a la seva dona no tenia cap intenció de insultar-la, que les guineus són animals la mar d'astuts). Pas 3: Demanar perdó a les prostitutes per haver equiparat Arrimadas a elles.

Abandoneu tota esperança

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimecres, 13 de març de 2019 14:34

No tinc res contra les prostitutes, al contrari, i tinc molt contra els puters, culpables de la prostitució i de l'esclavitud i tracta que sol comportar, però és fàcil saber que si et diuen puta, la intenció és insultar-te.

A un altre nivell: deixin d'anomenar Sáenz de Santamaría pel nom o refereixin-se a Rajoy com a «Mariano».

I encara a un altre. Potser **Manuel Marchena**, president del tribunal, ha fet callar més defenses, però la frase « [Cuando yo hablo, usted deja de hablar](#) » no la va amollar a un defensor sinó a una defensora; a l'advocada de **Carme Forcadell**

,
Olga Arderiu

.